

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/41/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714010413
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8714010413.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Evy Pirkovskej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 24.05.2016 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. poriadku na podklade odvolaní okresného prokurátora a obžalovaných N.. Y. Y. a T.. N. Y. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/110/2014 zo dňa 08.06.2015 v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku v r a c i a vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Poprade uznal vinnými obžalovaných N.. Y. Y. a T.. N. Y. zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

v čase o 09.00 hod. dňa 01.08.2013 v Poprade na ul. D. č. XX na parkovisku, na mieste verejnosti prístupnom, fyzicky napadli N.. T. N. tak, že N.. Y. Y. udrel T. N. päšťou jedenkrát do tváre, načo došlo k ich vzájomnému zápaseniu, pri ktorom N.. Y. Y. zasadil svojou pravou rukou na zemi kľáčiacemu N.. T. N. tzv. kravatu, pričom svojou ľavou rukou ho opakovane udrel do oblasti rebier, do oblasti hlavy za ľavé ucho, vtedy k nim pristúpila T.. N. Y. a N.. T. N. niekoľkokrát udrela a kopla do oblasti chrbta, čím N.. T. N. spôsobili viacpočetné pomliaždenia s krvnými podliatinami a kožnými odreninami v oblasti hlavy - čelovej oblasti vpravo, temennej oblasti vpravo, spánkovo-temennej oblasti vľavo, v oblasti ľavého oka so zakrvácaním do spojivky ľavého oka, nosa, v oblasti krku - viacpočetné drobné krvné podliatiny a odreniny krku vpredu z oboch strán, v oblasti hrudníka - viacpočetné krvné podliatiny a pruhovité odreniny na zadných stranách hrudníka - nad lopatkami, pričom zranenia poškodeného N.. T. N. si vyžiadali dobu liečenia od 01.08.2013 do 22.08.2013, s obmedzením na obvyklom spôsobe života spočívajúcom najmä v obmedzení v spoločenskom styku pre farebné zmeny v oblasti hlavy a tváre po dobu najmenej 7 dní,

za čo obom obžalovaným bol podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, s použitím § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, § 36 písm. j/ Tr. zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona im výkon trestu podmienenečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona im určil skúšobnú dobu v trvaní 14 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku bola obžalovaným uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť N.. T. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L., ul. I.. U. č. XXXX/XX bolestné vo výške 644,- eur a P. Z. L., a.s., pobočka L., ul. W.. X, IČO: XX XXX XXX, náklady zdravotnej starostlivosti vo výške 212,76 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku poškodeného N.. T. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L., ul. I.. U. č. XXXX/XX so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku podali obaja obžalovaní priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie, čo do výroku o vine ako aj druhu a výmery trestu, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu, ale aj obaja samostatne riadne písomne odôvodnili. Písomne odôvodnené odvolanie podal aj okresný prokurátor čo do výroku o treste.

V písomných dôvodoch odvolania obhajca obžalovaných uviedol, že v danom prípade prvostupňové rozhodnutie nie je založené na ústavnej zásade prezumpcie nevinu, ktorá je konkretizovaná v ustanovení § 2 ods. 4 Tr. poriadku, z ktorej vyplýva, že obžalovanému sa musí vina dokázať a v prípade pochybností o skutkovej otázke významnej pre rozhodnutie sa musí rozhodnúť v prospech obžalovaného, pričom obžalovaný nie je povinný dokazovať svoju nevinu. K nedodržaniu zásady prezumpcie nevinu v danom prípade podľa názoru obhajoby došlo z dôvodu, že prvostupňový súd bezvýhradne uveril tvrdeniam poškodeného a neuveril verzii ohľadne priebehu skutku uvádzanej obžalovanými, hoci ďalšie dôkazy, aj napriek tomu, že podľa názoru obhajoby niektoré neboli vykonané v súlade so zákonom, nevyvracajú ich verziu ohľadne priebehu skutku. Dokonca priamy dôkaz, a to výpoveď svedkyne V. N. dokazuje pravdivosť tvrdení obžalovaných a tým aj ich nevinu. Hoci podľa názoru obhajoby ani znalecký posudok číslo 93/2013 vypracovaný znalcom T.. Z. V. nevyvracia verziu obžalovaných o tom, ako sa udalosti dňa 1.8.2013 o 9.00 hod. odohrali, tak ide o v trestnom konaní nepoužiteľný dôkaz, nakoľko znalec T.. Z. V. je zároveň svedkom, nakoľko mal dňa 1.8.2013 poskytnúť prvotné ošetrenie poškodeného. Postavenie znalca v trestnom konaní je však nezlučiteľné s postavením svedka, a to bez ohľadu na to, či znalec bol v trestnom konaní vypočutý aj v postavení svedka. Aj napriek podľa názoru obhajoby nepoužiteľnému dôkazu - znaleckému posudku T.. Z. V., ak by aj bol tento dôkaz relevantný, tak nevyvracia obhajobu obžalovaných. Obžalovaní, totiž nepopierajú, že dňa 1.8.2013 došlo ku konfliktu medzi poškodeným a obžalovaným N.. Y. Y., pri ktorom mohlo dôjsť aj k zraneniam uvádzaným v znaleckom posudku T.. V., ale bránia sa tým, že obžalovaná T.. N. Y. nemá najmenší podiel na týchto zraneniach, pretože poškodeného žiadnym spôsobom fyzicky nekontaktovala, s výnimkou prípadu, keď mu chcela z ruky vybrať kameň, čím mu samozrejme nemohla spôsobiť žiadne zo zistených zranení a obžalovaný N.. Y. Y. sa bráni tým, že hoci použil násilie, tak len v snahe zabrániť útoku poškodeného na jeho manželku, ako aj v snahe eliminovať útok poškodeného voči jeho osobe. Teda, pokiaľ aj došlo k zraneniam poškodeného, tak tieto neboli spôsobené konaním obžalovaného N.. Y., ktoré by bolo v rozpore so zákonom a už vôbec nie v úmysle spôsobiť mu ujmu na zdraví. U obžalovaného išlo o reakciu na prvotný fyzický kontakt zo strany poškodeného, ktorú vzhľadom na všetky okolnosti nie je možné považovať za neprimeranú. Obhajoba tiež namietala spôsob kladenia otázok znalcovi T.. Z. V. v uznesení ČVS: ORP-1621/PP-PP-2013 zo dňa 18.11.2013, kde v otázkach (tretej a štvrtej), na ktoré mal dať znalec v posudku odpoveď, je už konštatované, že k zraneniam poškodeného došlo v dôsledku útoku, teda znalcovi už bolo prezumované, že prípadné zranenia, ktoré bude mať ním posudzovaná osoba, vznikli v dôsledku útoku iných osôb. Zároveň je potrebné uviesť, že obžalovaní, na rozdiel od poškodeného, svoje výpovede vôbec nemerili počas celého trestného konania a priebeh udalostí popisovali vždy rovnako. Ich výpovede sú tiež potvrdené svedeckou výpoveďou V. N., ktorá síce nevidela celý priebeh incidentu dňa 1.8.2013, ale pokiaľ videla rozhodujúcu časť skutku, t.j. jeho začiatok a tým jeho impulz, tak tento podstatný moment popísala zhodne s tvrdením obžalovaných, čím jej výpoveď odporuje tvrdeniam poškodeného a dokazuje pravdivosť obhajoby (nevinu). Svedkyňa N. vo svojich výpovediach potvrdila, že najskôr videla rozhovor medzi obžalovaným N.. Y. a poškodeným, pričom až následne prišla obžalovaná T.. Y. a poškodený ju chytil pravou rukou za blúzku v oblasti výstrihu a sekol ju svojou rukou dopredu tak, že ju až k sebe pritiahol, pričom sa obžalovanej vyzula topánka a ostala nahá. Teda priamy svedok udalosti potvrdil, že to neboli obžalovaní, ktorí fyzicky napadli poškodeného, ale bezprostrednou príčinou fyzického konfliktu bolo konanie poškodeného. Podľa názoru obhajoby nikto nie je povinný tolerovať útok muža na ženu, ktorého následkom je aj jej obnaženie do pása, a to hlavne na verejnom priestranstve a má právo zakročiť a útočníkovi v ďalšom útoku zamedziť, spacifickovať ho, a to aj za použitia primeranej sily. V opačnom prípade by nebolo možné požadovať od občanov, aby hoci aj použitím primeraného násillia zakročili voči protiprávnemu útoku, ktorého sú svedkami, pretože by riskovali vlastné trestné stíhanie a s tým spojené následky. Z výpovede priamej svedkyne V. N. bolo dokázané, že prvotný fyzický kontakt vyšiel

zo strany poškodeného. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti obžalovaní žiadajú, aby Krajský súd v Prešove zrušil všetky výroky rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 6T/110/2014-314 zo dňa 8.6.2015 a obžalovaných N.. Y. Y. a T.. N. Y. spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil.

Obžalovaný N.. Y. Y. písomne odôvodnil odvolanie, ktoré podal pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, pretože súd dospel k nesprávnym a neúplným skutkovým zisteniam, rozhodol na základe nedostatočne vykonaného dokazovania a dôkazy hodnotil nesprávne, v rozpore s nimi, účelovo a jedine v prospech poškodeného, nemá pre svoje zistenia oporu vo vykonanom dokazovaní, ním zistené skutočnosti nesprávne právne posúdil, nakoľko aj konanie, ktorého sa mal s manželkou podľa súdu dopustiť, nie je prečinom ublíženia na zdraví, ani prečinom výtržníctva. Namietajú aj podstatné chyby konania, ktoré vydanému rozsudku predchádzalo, lebo boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie vecí (napríklad neboli odstraňované rozpory v tvrdeniach poškodeného, bezdôvodne boli odmietnuté ich návrhy na doplnenie dokazovania, znalecký posudok je nezákonný, nakoľko ho vypracoval znalec, ktorý ošetroval poškodeného, a preto nemal byť vo veci činný ako znalec, ale mal byť vypočutý ako svedok a pod). a tým aj ich (lebo, dôvody sa týkajú aj spoluobžalovanej) práva na obhajobu, čo v nich vzbudzuje pochybnosti, že trestné konanie nebolo vedené neustranne a spravodlivo a v konečnom dôsledku tak bolo porušené aj ich právo na spravodlivý proces. Súd nesprávne zistil skutkové zistenia, pretože skutok sa stal inak. Celý incident vyvolal a spôsobil práve pošk. N., pričom obž. Y. potom, čo pošk. N. najskôr slovné vulgárne a následne aj fyzicky napadol obž. Y. tak, že ju chmatol za blúzku a túto jej pritom roztrhal, tohto od obž. Y. odtiahol a keďže pošk. N. bol naďalej aktívny a agresívny, došlo k ich pádu na zem a následnému zápasu na zemi. Obž. Y. následne konal v nutnej obrane a odvracal fyzický útok pošk. N. na obž. Y., pričom počas vzájomného naťahovania sa odvracal aj fyzický útok na seba. Obž. Y. zároveň nekonal s úmyslom ublížiť pošk. N. na zdraví. Obž. Y. pošk. N. slovné a ani fyzicky nenapadla a nespôsobilá mu žiadne zranenie. Zranenia, ktoré utrpel pošk. N. nemajú povahu ublíženia na zdraví v zmysle Trestného zákona, ale ide len o tzv. drobné zranenia. Súd teda nesprávne právne posúdil žalovaný skutok ako prečin ublíženia na zdraví. Žalovaný skutok nie je ani prečinom výtržníctva, nakoľko obž. Y. pošk. N. nenapadla a nedopustila sa ani hrubej neslušnosti a obž. Y. len odvracal atak pošk. N.. Napokon u obž. Y. absentuje aj špecifický úmysel svojím konaním hrubo narušovať pravidlá občianskeho spolunažívania. Následne v odvolaní obžalovaný veľmi podrobne a vyčerpávajúco popísal výpovede oboch obžalovaných, konfrontujúc ich s výpoveďou poškodeného, vrátane výpovede svedkyne V. N., pričom z týchto výpovedí podľa jeho názoru malo jednoznačne vyplynúť, že útočníkom v danom prípade bol poškodený a nie on so svojou manželkou. Vysvetlil dôvod prečo prišiel k autu poškodeného, keďže mu chcel dohovoriť v súvislosti s jeho správaním sa dňa 25.7.2013 v byte jeho bývalej manželky, kde mal slovné, ale aj fyzicky napadnúť jeho manželku obžalovanú T.. N. Y.. Následne došlo k vzájomnému fyzickému napádaniu sa zo strany jeho ako aj poškodeného, čo napokon vyústilo k tomu, že sa váľali v priestore trávnej plochy vedľa parkoviska, kde sa dostali z uličky medzi autami, kde došlo k prvotnému fyzickému kontaktu, potom čo sa podarilo obžalovanému N.. Y. Y., spacifickovať poškodeného chvatom tzv. kravatou. Poškodený sa mal aj naďalej správať agresívne, byť zúrivy, preto ho v tomto zovretí držal nejakú chvíľu, pričom keď ho poškodený začal udierať do oblasti stehna kameňom, ktorý držal v ruke, pristúpila k ním jeho manželka, obžalovaná T.. N. Y., a s jeho pomocou sa im podarilo tento kameň mu z rúk vytrhnúť a po nejakej chvíli sa napokon poškodený ukludnil a od vulgárnych nadávok a fyzických útokov ustúpil. Oni v tom čase riadne opustili miesto incidentu, nasadli do svojho motorového vozidla a z miesta odišli. Má jednoznačne za to, že obžalovaný mal motív napadnúť jeho manželku, keďže s touto bol v dlhodobom spore už od čias, kedy sa rozvádzať s bývalou manželkou V. N., a obžalovaná T.. N. Y., ktorá je jej priateľkou, vystupovala vtedy jednoznačne na obranu jeho manželky. Ďalej obžalovaný v odvolaní svoju výpoveď a skutočnosti, ktoré on vnímal zo svojho pohľadu pri tomto incidente, veľmi podrobne konfrontuje s výpoveďou poškodeného, ktorý podľa jeho názoru zásadným spôsobom menil svoje výpovede v prípravnom konaní, a to už od oznámenia predmetnej udalosti, a teda z jeho pohľadu jeho napadnutia nimi až po samotné hlavné pojednávanie, kde mal túto výpoveď viackrát meniť, a to predovšetkým z pohľadu toho, akým spôsobom mal byť napadnutý obžalovanými a za akých okolností. Z týchto výpovedí má vyplývať, že tieto si navzájom odporujú, a preto súd prvého stupňa zásadne pochybil, ak o túto výpoveď oprel svoje skutkové zistenia, na základe ktorých následne aj konštatoval ich vinu. Pri konfrontovaní rozporov vo výpovediach poškodeného obžalovaný poukázal na jeho vyjadrenia pred ošetrojúcimi lekármi, a to T.. C. a T.. V. ešte dňa 1.8.2013, kedy mal uvádzať, že bol napadnutý svojou bývalou manželkou a obžalovaným. Potom poukázal na jeho výpovede z prípravného konania, a to zo dňa 5.11.2013, 14.4.2014, taktiež na výpovede v rámci konfrontácie s obžalovaným ako aj s obžalovanou zo dňa 28.4.2014. Na základe týchto konfrontácií a obsahu jeho výpovedí má za to,

že prehľad tvrdení a výpovedí poškodeného si zásadným spôsobom odporujú a teda, že poškodený svoje výpovede v priebehu trestného konania neustále menil a prispôboval ich podľa toho, ako mu to vyhovovalo. Absurdným je preto záver súdu prvého stupňa, že pri fyzickom napádaní poškodeného vo forme spolupáchateľstva napomáhala samotná obžalovaná. Z výpovedí poškodeného nie je možné jednoznačne ustáliť, kedy a akým spôsobom ho mala napadnúť. Tieto výpovede menil, raz ho mala napadnúť počas toho, keď kľáčal na zemi a útočil na obžalovaného kameňom, následne ho mala napadnúť ešte pred tým, ako mal použiť na svoju obranu kameň a ešte pred tým, ako on mal nechtiac jej roztrhnúť blúzku v oblasti výstrihu, napokon tvrdil, že ho mala napadnúť v čase, kedy obžalovaný držal poškodeného v zovretí v tzv. kravate, pričom ona mala stáť za obžalovaným, vtedy už nekľáčal, resp. ešte nekľáčal, ale bol v predklone. Súčasne niekoľko krát potvrdil, že útok z jej strany nevidel, cítil však údery alebo kopance do oblasti chrbta zo zadnej časti od sedacej časti až po lopatky, keďže nikto iný tam nebol, domnieva sa, že ho preto napádala obžalovaná. Pri rôznom opise spôsobu a okolností, za ktorých mal byť napadnutý aj obžalovanou, preto obžalovaní navrhli, aby súd vykonal vyšetrovací pokus, či vôbec pri spôsobe, ako ho popísal poškodený, mohla obžalovaná takto poškodeného napadnúť, no tento návrh na vykonanie dôkazov bol súdom zamietnutý. Vzhľadom na uvedené je zarážajúce, že pri toľkých rozporoch vo výpovediach poškodeného súd na hlavnom pojednávaní skonštatoval, že tento vypovedal v podstate zhodne, ako v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní, a preto bez toho, aby odstraňoval tieto rozpory, prevzal všetky jeho výpovede z prípravného konania za dôkaz na hlavnom pojednávaní. Preto žiada krajský súd, aby všetky výpovede poškodeného boli na hlavnom pojednávaní prečítané a aby bol s nimi poškodený konfrontovaný. Súd bezdôvodne nebral do úvahy zhodné a bezchybné výpovede oboch obžalovaných a priameho očitého svedka V. N., že sa incident zo dňa 01.08.2013 začal slovným a fyzickým útokom poškodeného na obžalovanú. Obžalovaný najprv poškodenému zabránil v pokračovaní páchania trestného činu výtržníctva a potenciálneho ublíženia na zdraví na obžalovanej, neskôr, keď ho poškodený zatlačil na trávnik a kde spadli tak, že poškodený bol na obžalovanom, obžalovaný musel konať v krajnej núdzi, pretože nemal inú možnosť - nemohol sa už útoku zo strany poškodeného vyhnúť. Keď obžalovaný premohol poškodeného, konal v nutnej obrane, pretože poškodený mal naďalej agresívne správanie, navyše počas toho, keď ho obžalovaný držal, poškodený vzal do ruky zbraň (kameň), s ktorým na obžalovaného zaútočil a naďalej slovne útočil na obžalovanú. Toto potvrdzuje aj záver incidentu, o ktorom zhodne vypovedali obaja obžalovaní a aj poškodený a to tak, že obžalovaný poškodeného už iba držal a po tom, čo poškodený už nevládal klásť odpor, ho pustil. Keby obžalovaný mal v úmysle zbiť poškodeného a ublížiť mu na zdraví, nič mu v tom nebránilo a mohol tak urobiť. Obžalovaný, ale s takým úmyslom vôbec nekonal a obmedzil sa len na spacificovanie poškodeného a aby viac nenapádal obžalovanú a obžalovaného, a keď poškodený prestal atakovať a klásť odpor, pustil ho, a od poškodenej odišiel. Proti úmyselnému útoku zo strany obžalovanej svedčí aj fakt, opäť potvrdený aj výpoveďou poškodeného, že keď poškodenému vybrala kameň z ruky, ho ním neudrela, ale odhodila ho. Vzhľadom na uvedené má za to, že vykonaným dokazovaním vôbec nebolo preukázané, že by obžalovaná či už slovne alebo fyzicky napadla poškodeného, a že by mu spôsobila niektoré zo zranení, pretože sa to ani nestalo. Taktiež má za to, že ani obžalovaný sa svojím konaním nedopustil trestného činu, nakoľko iba odvracal útok samotného poškodeného a po tom, čo ho obžalovaný spacificoval, poškodeného pustil. Obžalovaná a ani obžalovaný teda nekonali ani s úmyslom poškodeného fyzicky napadnúť a ani s úmyslom ublížiť mu na zdraví. Konanie obžalovaného napĺňa pritom všetky znaky konania v nutnej obrane tak, ako to predpokladá ustanovenia § 25 Tr. zákona. Nemohol sa nečinne prizerať ako poškodený atakuje jeho manželku a musel zakročiť. Podľa názoru obžalovaného nebol naplnený ani posledný znak prečinu ublíženia na zdraví, a to následok, nakoľko zranenia, ktoré utrpel poškodený nemajú povahu ublíženia na zdraví. Následne citoval ustanovenie Tr. zákona § 123 ods. 2 Tr. zákona, kde je upravený pojem ublíženia na zdraví, a k tomu pripojil komentár vysvetľujúci tento pojem. Obžalovaný má za to, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by poškodený utrpel taký následok, teda že by jeho zranenia sťažovali obvyklý spôsob jeho života nie iba krátky čas, t.j. najmenej 7 kalendárnych dní. Dokonca poukázal na záver skutkovej vety rozsudku, z ktorého má vyplývať, že bol obmedzený v spoločenskom styku po dobu najmenej 7 dní. Tento následok však v žiadnom prípade nemožno pripočítať v neprospech obžalovanej, nakoľko ho nespôsobila. Ak by aj vychádzali z verzie poškodeného, tak z tejto nevyplýva, že by ho mala poškodená udrieť do oblasti tváre a hlavy, pričom pruhovité krvné podliatiny a odreniny na zadnej časti chrbta poškodeného neboli ani jednoznačne preukázané, že boli spôsobené údermi alebo kopmi, nakoľko sám znalec T. V. vo svojej výpovedi zo dňa 13.5.2014 pripustil, že mohli vzniknúť aj ťahaním po zemi počas zápasu obžalovaného s poškodeným. Ďalej nesúhlasí so záverom znalca, že by diagnostikované zranenia v oblasti hlavy a tváre mali obmedzovať poškodeného v spoločenskom styku po dobu 7 až 10 dní, a to s poukazom na vyhotovenú fotodokumentáciu, a teda že nejde až o také dramatické zranenia. Dokonca vo vlasatej

časti tieto nemohli byť predsa ani viditeľné, pričom malo byť konštatované v správe zo 6.8.2013, že pri kontrolnom vyšetrení na piaty deň, tieto hematómy, odreniny boli už prehojené. V tom čase poškodený nebol zamestnaný, takže nezaoberal sa žiadnymi zásadnejšími spoločenskými aktivitami a nemohol byť obmedzený na spoločenskom styku, ako aj z jeho výpovedí vyplýva, že v tom čase sa už pohyboval po verejnosti, chodil na kúpaliská s deťmi a pod., a preto jeho obmedzenie v spoločenskom styku pre farebné zmeny na tvári nemohlo a ani v žiadnom prípade netrvalo 7 a viac kalendárnych dní. Taktiež podľa znaleckého posudku silnejšie bolesti v oblasti hrudníka mohol poškodený pociťovať len prvých 5 dní, neskôr boli viazané na prudší pohyb, ako je však zrejmé aj z výpovede poškodeného, už na piaty deň sa mal pohybovať po kúpaliskách a dokonca šiesty deň od incidentu sa dopustil dopravného priestupku na diaľnici pri Mengusovciach. Práve tieto skutočnosti sú v rozpore s výpoveďou poškodeného, keď tvrdil, že prvých 7-10 dní prakticky vôbec nemohol nikde chodiť a sedel doma, pričom v samotnom znaleckom posudku bolo konštatované, že vážne obmedzenie v obvyklom spôsobe života pri takomto type poranení netrvá dlhšie ako 7 dní. Na základe uvedeného preto v konaní obžalovanej absentuje akákoľvek protiprávnosť jej činu a navyše v danom prípade, ak by aj táto skutočnosť nebola akceptovaná, tak jednoznačne absentuje závažnosť celého skutku kladeného obžalovaným za vinu vzhľadom na celkové okolnosti prípadu, drobné zranenia poškodeného a samotné agresívne konanie poškodeného, ktorý celý incident vyvolal. Tak, ako to predpokladá materiálny korektív ustanovený v § 10 ods. 2 Tr. zákona, je teda nebezpečnosť činu obžalovanej iba nepatrná. Taktiež poukázal aj na skutočnosť, že nebola naplnená ani skutková podstata prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, opäť odkázal na závery ustálenej judikatúry, kde v neposlednom rade samotné konanie páchatel'a výtržnosti musí byť vedené špecifickým úmyslom (výtržníckym správaním, narušovaním pravidiel občianskeho spolužitia). V tejto súvislosti opäť poukázal na ním už konštatované rozpory vo výpovediach poškodeného v nadväznosti na to aj ním konštatované závery, na základe ktorých je zrejmé, že v čase incidentu útočníkmi neboli oni, ale práve naopak poškodený, a preto sa ani nemohli voči nemu správať tak, aby mohli verejne narušiť poriadok, keďže sa len bránili voči jeho konaniu. Taktiež opätovne poukázal na rozpory vo výpovediach poškodeného vo vzťahu k vulgárnemu správaniu sa obžalovanej voči nemu, ktorá mu mala vulgárne nadávať počas týchto incidentov, kde sám on napokon vo svojich výpovediach viackrát menil, ako mu mala vulgárne nadávať, kedy, v akých súvislostiach, až napokon na hlavnom pojednávaní sám konštatoval, že jednak ju v minulosti nepočul vyjadrovať sa vulgárne a ani v danom prípade, aby mu vulgárne nadávala. Obžalovaný v odvolaní namietal ničím nepodložené úvahy súdu prvého stupňa o zlých vzťahoch obžalovaných k poškodenému, a preto ako nedôveryhodné odmietol výpovede obžalovaných, ale aj svedkyne V. N. bývalej manželky poškodeného, práve naopak v snahe obžalovaných preukázať vyslovene nepriateľský vzťah poškodeného vo vzťahu k obžalovanej T.. N. Y., súd prvého stupňa všetky navrhnuté dôkazy, ktoré by túto skutočnosť mali preukázať odmietol. Je zrejmé, že v civilných konaniach v rámci rozvodového konania medzi poškodeným a V. N. vystupovala ako svedok obžalovaná T.. N. Y., vždy vypovedala v prospech jeho bývalej manželky. Taktiež mal byť uznaný vinným v rámci priestupkového konania za to, že svoju bývalú manželku ako aj obžalovanú natáčal a fotil v roku 2012. Napokon súd prvého stupňa úplne odignoroval udalosti, ktoré sa mali udiať dňa 25.7.2013, ktoré vlastne bezprostredne predchádzali aj samotnému incidentu, ktorý je predmetom konania pred súdom, kde mal jednak slovne, ale aj fyzicky napadnúť obžalovanú poškodený, za čo bol riadne aj v priestupkovom konaní uznaný vinným, a to rozhodnutím Okresného úradu v Poprade číslo OU-PP-OVVS-2014/00775-00006, ktoré súd odmietol zabezpečiť do spisu s odôvodnením, že to s vecou nesúvisí. Taktiež poukázal aj na rozhodnutia v rámci priestupkového konania na č.l. 159, kde mal byť uznaný vinným zo spáchania fyzických útokov, jednak na svoje dieťa, ako aj na svoju bývalú manželku. Všetky tieto skutočnosti preukazujú jeho násilnícku povahu, ako aj, že je náchylný klamať. Tieto skutočnosti len dopĺňa vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní svedkyňa V. N., ktorá len potvrdila, že poškodený mal veľmi negatívny vzťah k obžalovanej. Odvolacie námietky obžalovaného napádajú aj zásadné chyby v konaní súdu prvého stupňa, ktoré predchádzali vydanému rozsudku. Dôkaz znalecký posudok č.l. 86 a nasl. trpí neodstrániteľným nedostatkom, lebo ho vypracovala osoba, ktorá ho vypracovať podľa zákona nesmela. T.. Z. V. bol ošetrovujúcim lekárom poškodeného, od ktorého získal informácie o tom, ako mal byť napadnutý, a ktorého objektívne pozoroval a vyšetřil. T.. V. mal byť preto v tomto trestnom konaní vypočutý ako svedok obdobne ako T.. C. a T.. X.. Preto nemal byť vôbec v tejto trestnej veci činný ako znalec. Čiže námietka nezákonnosti tohto dôkazu nevychádza z písárskej chyby povereného príslušníka PZ alebo chybného návrhu prokurátora na vypočutie svedka T.. Z. V. z hlavného pojednávaní a z jeho výpovedí, ktoré boli zaznamenané. Z toho je zrejmé, že naplnil definíciu postavenia svedka podľa § 127 a nasl. Trestného poriadku ešte pred tým, než ho poverený príslušník PZ nezákonne pribral za znalca v tomto konaní. T.. Z. V. ako prvý ošetroval poškodeného a bol svedkom bezprostredného stavu poškodeného, preto už len z tohto dôvodu podľa zákona nemôže

vypracovať znalecký posudok, pretože sa má zato, že by nebol objektívny. Preto mal byť od počiatku považovaný výlučne za svedka. Zarážajúce je, že pochybenie povereného príslušníka PZ nenapravil ani prokurátor ani sudca. Navyše v prípravnom konaní a pred súdom počas výsluchov vypovedal o skutočnostiach, o ktorých by sa ako znalec nemohol dozvedieť a teda ani by o nich vypovedať nemohol. Konkrétne pred súdom vypovedal, aký liek mu predpísal, napriek tomu, že sa tento liek nikde v zdravotnej dokumentácii nespomína. Neuviedol ho ani v znaleckom posudku. Na zásadne nezlučiteľné postavenie svedka s postavením znalca a naopak poukázal aj prostredníctvom judikatúry NS SR (R 46/1956, R 11/1977). Tento dôkaz je nespochybniteľne nezákonný a mal byť z konania vylúčený spolu s výpoveďami T. Z. V. v postavení znalca. Taktiež namieta porušenie práva obžalovaných na obhajobu na hlavnom pojednávaní dňa 25.3.2015 vo viacerých prípadoch. Súd formuloval otázku zavádzajúcim spôsobom a neprečítal tú časť zápisnice, ktorá sa vymysleného rozporu týkala a išlo iba o vytrhnutú časť jeho výpovede z kontextu, čím porušil ustanovenie § 258 ods. 4 Tr. poriadku a § 122 ods. 3 Tr. poriadku, pričom súd odmietol vykonať zápis výpovede obžalovaného podľa jeho slov a vyvíjal nátlak, aby dosiahol rozpor vo výpovedi v konaní pred súdom. Súčasne uprel aj ďalšie právo na obhajobu, keď neumožnil obhajcovi vzniesť námietku voči takémuto postupu súdu a obhajcu umlčal, pričom námietku do zápisnice nenadiktoval. Obžalovanej neumožnil sa riadne v súlade s ustanovením § 122 ods. 2 Tr. poriadku vyjadriť k skutočnostiam jej kladeným za vinu, táto chcela len vysvetliť, že uvedený deň odchádzala na dlho plánovanú skúšku do Švajčiarska, kde súčasťou tejto skúšky boli aj skutočnosti spojené s jej certifikáciou, ktoré vylučovali, aby pred takýmto závažným preskúšaním sa zúčastňovala akéhokoľvek dopredu premysleného útoku voči komukoľvek a nie už voči poškodenému ako to on sám vo svojich výpovediach tvrdil. Snaha túto skutočnosť vysvetliť bola sudkyňou zamietnutá s tým, že to s vecou nesúvisí. Ďalej boli porušené práva obžalovaných na obhajobu na všetkých hlavných pojednaniach tým, že bránil obžalovaným, aby sa poradili s obhajcom pri iných úkonoch, ako boli vlastné výpovede. Poukázal pri tom na ustanovenie

§ 34 ods. 1 Tr. poriadku ako aj Ústavu SR. Počas výsluchu svedkov súd vôbec neumožnil obžalovaným poradiť sa so svojím obhajcom pri formulácii otázok na svedkov. Odôvodnil to tým, že právo klásť otázky dal obžalovaným a obhajca do tohto úkonu už zasahovať nemôže. Najzávažnejším spôsobom súd porušil a uprel obžalovaným právo na obhajobu na hlavnom pojednávaní dňa 8.6.2015, keď neumožnil obžalovaným sa poradiť s obhajcom po vyhlásení rozsudku pred vyjadrením sa k využitiu práva na odvolanie. Tiež napriek jasnému a zrozumiteľnému odvolaniu sa obžalovaného voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, súd protiprávne toto odvolanie neakceptoval a do zápisnice ho nenadiktoval. Obžalovaný ho musel podať písomne. Toto právo následne upravuje ustanovenie § 310 ods. 1 Tr. poriadku. Súd porušil práva obžalovaného na obhajobu na hlavnom pojednávaní 04.05.2015, keď netrval na odpovedi znalca T. V. na otázku obžalovaného, či sa dá jednoznačne určiť, že zranenia vznikli úmyselným úderom päťou, navyše námietku obžalovaného bez posúdenia a odôvodnenia zamietol, bez jej zápisu do zápisnice, čím okrem práva na obhajobu porušil aj § 58 ods. 1 písm. f/ Tr. poriadku citujúc pritom uvedené ustanovenie. Vo viacerých prípadoch súd porušil práva obžalovaných na obhajobu aj na hlavnom pojednávaní dňa 04.05.2015. Neumožnil obžalovanému položiť otázku znalcovi T. Z. V., či si poškodený mohol niektoré zo zranení spôsobiť sám. Odôvodnil to tak, že sebapoškodzovanie poškodeného nie je predmetom konania. Avšak vzhľadom na výpovede poškodeného, ktorý sám vypovedal, že si niekoľko krát buchol hlavu o zem počas zápasu, sa jedná o upretie práva obžalovaných na predloženie dôkazov vyvracajúcich časť obžaloby. Ďalej neumožnil obžalovanej položiť otázku znalcovi T. Z. V., prečo je liek Zaldiar iba na lekársky predpis. Tento liek je na lekársky predpis preto, že jeho účinky ovplyvňujú pacienta natoľko, že nie je spôsobilý vykonávať prácu, alebo viesť motorové vozidlo. Vzhľadom na dôkazy, že v čase údajného brania liekov Zaldiar poškodený viedol motorové vozidlo a navyše sa dopustil priestupku rýchlej jazdy, sa jedná o upretie práva obžalovaných na predloženie dôkazov vyvracajúcich, že čin, ktorý súd prejednáva je trestným. Taktiež neumožnil svedkovi V. N. sa v plnej miere vyjadriť nielen k skutkom, ktoré s prejednanou vecou priamo súviseli, ale aj s faktami, ktoré konanie poškodeného vysvetľovali. Súd menil jej výpoveď, kládol zámerne otázky tak, aby znížil možnosť svedkyne poskytnúť dôkaz v prospech obžalovaných, ak ho aj poskytla, toto do zápisnice nezaznamenal. Navyše súd v odôvodnení rozsudku napriek bezchybnej výpovedi priamej svedkyne, ktorá potvrdzovala výpovede obžalovaných a tieto 3 výpovede súhlasili nielen v podstatných častiach, túto ako nedôveryhodnú vylúčila. Na druhej strane sprostredkované výpovede lekárov, ktorým celý incident vyrozprával poškodený viackrát inak, ako sám vypovedal, uprednostnila ako dôveryhodné. Týmto súd buď porušil právo obžalovaných na rovnosť strán, alebo porušil svoju nestrannosť v tomto konaní. Súd viackrát porušil práva obžalovaných na rovnosť strán, keď nielen nevykonal žiadny dôkaz, ktorý obžalovaní navrhovali vykonať v konaní pred súdom, ale návrhom obžalovanej zo dňa 19.11.2014 sa ani nezaoberal, a to aj napriek tomu, že ho na hlavnom pojednávaní

25.3.2015 na tento návrh upozornil obhajca obžalovaných. Na druhej strane vyhovel všetkým návrhom zo strany prokurátora. Tým porušil právo obžalovaných, ktoré zaručuje Ústava SR článok 47, ods. 3. Všetci účastníci sú si v konaní pred súdom rovní. Keďže všetky dôkazy svedectiev poškodeného sa rozchádzajú v podstatných faktoch, obžalovaný navrhol vykonanie vyšetrovacieho pokusu, aby sa spoľahlivo zistilo, ako sa skutky skutočne stali. Vzhľadom na závažné rozpory v dôkazoch svedčiacich v neprospech obžalovaných, odôvodnenie súdu k zamietnutiu vykonania tohto dôkazu, vykazuje veľkú pochybnosť o nestrannosti súdu, dokonca je možné toto konanie súdu považovať za zaujaté. Toto zamietnutie je aj v priamom rozpore s § 2, ods. 10 Tr. poriadku. Súd odmietol taktiež zabezpečiť do spisu už spomínaný Rozkaz Okresného úradu v Poprade, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania priestupku, kedy mal slovne a fyzicky napadnúť, a to pred maloletými deťmi obžalovanú. Ďalej súd odmietol zabezpečiť ako dôkaz rozhodnutia týkajúce sa podrobností spáchania dopravných priestupkov poškodeným zo dňa 1.8., 7.8., a to v čase kedy bol na PN, kedy 7.8. sa mal dopustiť dopravného priestupku na diaľnici pri Mengusovciach, kde podľa názoru obžalovaného nemohol v tú dobu cestovať za ošetrovateľom, nakoľko všetkých lekárov počas PN navštevoval v meste Poprad, a taktiež 6.8 ako sám uviedol, už mal navštíviť aj kúpalisko s deťmi, teda závažným spôsobom to spochybňuje jeho údajné obmedzenie na spoločenskom živote v trvaní najmenej 7 dní. Obžalovaný namieta aj zásadné pochybenia súdu pri vedení dokazovania na hlavnom pojednávaní, kde v situáciách, ktoré boli v prospech poškodeného, sám viedol dokazovanie a kládol otázky, v ktorých boli vlastne už obsiahnuté skutočnosti, ktoré sa majú ešte len zistiť z výpovede svedka, resp. bránil obhajcovi obžalovaných, aby formou kladenia otázok sa mohol domáhať odstránenia rozporov, napr. vo výpovedi T. C. na pojednávaní dňa 4.5.2015. Ďalej rozhodol, že podanie obžalovanej zo dňa 19.11.2014 nie je možné podľa neho považovať za doplnenie dokazovania, aj keď zo samotného písomného podania je jasné a zrejme, že navrhuje vykonať nasledujúce dôkazy, a to dôkazy navrhnuté v 13 bodoch aj s ich riadnym odôvodnením. Takýmto prístupom súd jednoznačne spochybnil a spochybňoval už počas vedenia dokazovania na hlavnom pojednávaní svoju nestrannosť. Taktiež poukázal na zásadné pochybenia súdu pri protokolovaní výpovedí obžalovaných a svedkov, kde obsah týchto výpovedí nezaznamenal doslovne, menil ich obsah a prispôboval ich vyslovene v prospech poškodeného. Tieto výpovede v konečnom dôsledku nevykazovali obsah a význam tak, ako boli prezentované obžalovanými, a tieto bolo možné potom aj inak vykladať, a to hlavne na pojednávaní dňa 25.3.2015 pri výpovediach oboch obžalovaných. Súčasne dôkaz o pochybnej nestrannosti a nezávislosti súdu pri rozhodovaní spočívalo v tom, že na pojednávaní dňa 4.5.2015 zámerne nenadiktoval časť výpovede svedkyne T. T. C., ktorá vypovedala, že poškodený 1.8.2013 prišiel pre deti, ktoré mal zverené súdom. Táto skutočnosť však nebola nikde uvedená vo výpovedi svedkyne, či už v lekárskech záznamoch alebo v jej výpovediach v prípravnom konaní. To svedčí len o tom, že svedkyňa s najväčšou pravdepodobnosťou komunikovala so splnomocneným zástupcom poškodeného s cieľom tak, aby bola svedkyňa na hlavné pojednávanie pripravená vypovedať v prospech poškodeného. Taktiež bola nezaznamenaná námietka o opravu výpovede a odstránenia rozporu vo výpovedi T. C. dňa 4.5.2015 vo vzťahu k zápisu do lekárskeho záznamu o tom, že poškodený mal byť napadnutý aj jeho bývalou manželkou, čo mala T. C. automaticky opraviť, a nie na základe toho, že ju o to požiadal. Napokon obžalovaný poukázal na to, že zásadným spôsobom bolo porušené aj právo obžalovanej na záverečnú reč, kde predsedníčka senátu počas prednesu záverečnej reči obžalovanej sa vyhrážala uplatnením poriadkovej pokuty, keďže podľa jej názoru táto vybočovala z rámca prejednávanej veci. Ďalej spôsobom akým viedla pojednávanie a dokazovanie na hlavnom pojednávaní v rámci komunikácie podľa názoru obžalovaného bolo porušené právo oboch obžalovaných na ich dôstojnosť počas konania, na čo poukázal napr. na pojednávanie zo dňa 8.6, opierajúc sa o doslovný prepis podľa zvukového záznamu, kde mala sudkyňa obžalovanú oslovovať familiárne "Moja". Poukázal aj na listinné dôkazy, úradné záznamy, ktoré mali byť vypracované por. X. W. a por. T. Y. Z. v predmetnej trestnej veci, ktoré boli zabezpečené ešte v prípravnom konaní, mali byť súčasťou vyšetrovacieho spisu, no tieto zmizli, čo svedčí o nezákonnej manipulácii so spisom. O nezákonnej manipulácii so spisom svedčia aj lekárske záznamy na č.l. 11 - 13, ktoré sú v dvoch rôznych vyhotoveniach. Preto má za to, že dôkazy na č.l. 10 a 11, kde sú lekárske správy s uvedením, že mal byť napadnutý, okrem obžalovaného aj svojou bývalou manželkou v nepozmenenej podobe, mali byť podkladom pri rozhodovaní pre súd. Taktiež považuje za nezmyselné a nelogické rozhodnutie súdu nepriať návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania pripojením spisových materiálov viažúcich sa na rozhodovanie Okresného úradu Prešov v rámci priestupkového konania rozhodnutie č. OU - PO-OOP1-2014/05485/LUM zo dňa 18.2.2014, kde sú obsiahnuté výpovede poškodeného v rámci priestupkového konania, s odôvodnením, že toto s vecou nesúvisí, aj keď ide o totožný skutok, zo spáchania ktorého naopak bol uznaný vinným v rámci priestupkového konania poškodený a v danom prípade poškodenými sú práve obžalovaní. Z toho je zrejme, že súd od samého začiatku vykonal iba

tie dôkazy, ktoré podporovali vymyslenú verziu poškodeného, pričom všetky návrhy na dôkazy, ktoré by mohli potvrdiť, že poškodený klame, súd zamietal s odôvodnením, že skutky poškodeného nie sú predmetom tohto konania, preto bolo porušené základné právo obžalovaných upravené v ustanovení § 2 ods. 7 Tr. poriadku. Na záver uviedol, že všetky tieto skutočnosti prezentované obžalovaným, pokiaľ nie sú uvedené priamo v zápisniciach z hlavného pojednávania, resp. v listinných dôkazoch, tak sú určite súčasťou zvukových záznamov vyhotovených na hlavných pojednávaniach, z ktorých sú zrejmé rozpory zaznamenaných výpovediach v zápisnici oproti zvukovému záznamu, preto pri písomnom odôvodnení odvolania používal obsah prednesov obžalovaných ako aj svedkov na hlavnom pojednávaní a vo veci konajúceho sudcu zo zvukových záznamov. Vzhľadom na uvedené má obžalovaný za to, že obaja obžalovaní sú nevinní, a to bez akýchkoľvek pochybností, sa súdu teda nepodarilo počas konania na hlavnom pojednávaní dokázať im vinu, a súčasne konanie, ktoré predchádzalo rozsudku vykazuje tak závažné chyby, lebo nebolo vedené v súlade so zákonom a v medziach zákona a v žiadnom prípade sa nemôže považovať za spravodlivé konanie. Preto navrhol odvolaciemu súdu zrušiť predmetný rozsudok súdu prvého stupňa vo všetkých jeho výrokoch a obžalovaných spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodiť.

Obžalovaná T. N. Y. v písomnom odôvodnení svojho odvolania poukázala na zásadné pochybenie rozsudku súdu prvého stupňa a to, že bola uznaná vinnou na základe absencie dôkazov, ktorých by jej protiprávne konanie spoľahlivo a bez pochybnosti preukazovali. Nič z toho, čo sa jej kladie za vinu nevykonala, preto niet ani takého dôkazu. V znaleckom posudku neexistuje relevantný súvis medzi jej konaním a diagnostikovanými zraneniami u poškodeného, pričom svedectvo poškodeného je neurčité, nepresné, s mnohými rozpormi, a navyše ho počas konania niekoľkokrát menil. Vina obžalovanej bola preukázaná výlučne na základe výpovede poškodeného a nepriamych výpovedí lekárov, v prítomnosti ktorých mal poškodený popísať kým a ako mal byť napadnutý. Naopak súd prvého stupňa nebral do úvahy výpovede oboch obžalovaných a svedkyne V. N., ktoré sa navzájom dopĺňali a neboli rozporné, pričom napriek tomu uveril len výpovedi poškodeného, ktorý túto niekoľkokrát menil a taktiež aj preukázateľne niekoľkokrát klamal. Súdu sa snažila predkladať počas dokazovania na hlavnom pojednávaní aj dôkazy o nedôveryhodnosti osoby poškodeného, čo však súd pravidelne zamietal a odmietal sa týmito dôkazmi zaoberať. Poukázala na to, že poškodený napokon v záverečných častiach svojej výpovede konštatoval, že počas toho, kedy ho mala napadnúť z jej strany, ju nepočul nadávať, resp. nepamätá si na to. Zo záverov odôvodnenia rozsudku taktiež vyplývajú pochybnosti o motíve konania obžalovanej, keďže pri svojich fyzických danostiach v žiadnom prípade a tak ako bola oblečená pred cestou do zahraničia, by v danom prípade neprichádzalo do úvahy, aby chcela akýmkoľvek spôsobom sa poškodenému revanšovať za jeho predchádzajúce správanie. Len zopakovala, že bola pred cestou do Švajčiarska, kde ju čakala veľmi ťažká skúška spojená s certifikáciou, fotením a pri takejto ceste tomu zodpovedajúco bola aj oblečená a preto v takomto rozpoložení ani predsa nemohla udierať, či kopať dokonca poškodeného, nebola na to prispôbená. Aj z výpovede poškodeného predsa vyplýva, že keď sa podarilo jej vytrhnúť z jeho rúk kameň, tento následne nepoužila proti nemu, ale odhodila ho. Poukázala následne na niekoľko dôkazov, ktoré svedčia o tom, že poškodený mal dôvod, resp. motív úmyselne a krivo svedčiť voči nej ako aj jej manželovi, keďže súdu predkladala dôkazy o tom, že minimálne v troch prípadoch svedčila v jeho neprospech, v rámci civilných konaní, rozvodového konania, ako aj konania o určení výživného maloletých detí medzi obžalovaným a jeho bývalou manželkou. Ešte v roku 2012 ich mal nahrávať spoločne s jeho bývalou manželkou, fotiť bez ich vedomia, súčasne sa mal priamo pred svojou bývalou manželkou V. N. vyjadrovať vyslovene negatívne na jej adresu s úmyslom poškodiť ju v práci. To celé vyvrcholilo prakticky k fyzickým a slovným útokom dňa 25.7.2013, kedy v tom čase zabezpečovala starostlivosť o jeho maloleté deti a deti jeho bývalej manželky, čo v konečnom dôsledku napokon vyústilo do incidentu dňa 1.8.2013, kedy požiadala svojho manžela, aby mu slušne dohovorel, že takýmto spôsobom sa k nej nemôže správať, a to ešte pred maloletými deťmi, a za toto svoje konanie bol riadne v priestupkovom konaní uznaný vinným. Všetky dôkazy svedčiace o charakterových vlastnostiach poškodeného súdu predložila, tieto však súd odmietol vykonávať, resp. ich ignoroval, preto taktiež navrhuje odvolaciemu súdu, aby predmetné rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil v celom rozsahu a oslobodil ju spod obžaloby v celom rozsahu.

Okresný prokurátor v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že predmetný rozsudok čo do výroku o treste považuje za nezákonný. Z výroku o vine predmetného rozsudku je zrejmé, že obaja obžalovaní boli uznaní vinnými zo spáchania dvoch úmyselných trestných činov, a to prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a preto súd mal pri ukladaní trestu prihliadnúť na priťažujúcu okolnosť v zmysle ustanovenia § 37 písm. h/

Tr. zákona a teda, že obaja obžalovaní spáchali viac trestných činov. Preto okresný súd nepostupoval v súlade so zásadami pre ukladanie trestu podľa ustanovenia § 38 Tr. zákona. V súvislosti s tým bolo predmetné ustanovenie porušené aj preto, pretože u obžalovaného N.. Y. Y. okresný súd ustálil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona a teda, že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, to však je v rozpore so skutočnosťou vyplývajúcou z odpisu registra trestov, ako aj na to nadväzujúce rozhodnutie Okresnej prokuratúry v Poprade, uznesenie zo dňa 23.06.2010 sp. zn. 2Pv 221/10, z ktorého je zrejmé, že trestné stíhanie voči menovanému bolo podmiennečne zastavené a to pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona, pričom mu bola súčasne určená aj skúšobná doba 20 mesiacov, až následne tomu nadväzujúcim uznesením Okresnej prokuratúry Poprad sp. zn. 2Pv 221/10 zo dňa 18.08.2012 bolo vyslovené, že menovaný sa v skúšobnej dobe podmiennečneho zastavenia trestného stíhania osvedčil. Práve táto skutočnosť mala brániť súdu prvého stupňa kvalifikovať v jeho prípade aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona. Vzhľadom na uvedené preto podľa názoru prokuratúry mal pri ukladaní trestu súd prvého stupňa konštatovať zistenie prevahy priťažujúcich okolností a postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona aj primerane zvyšovať dolnú hranicu trestnej sadzby o 1/3 a pri takto upravenej trestnej sadzbe potom aj ukladať trest. Preto navrhol odvolaciemu súdu, aby podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Tr. poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/110/2014 zo dňa 08.06.2015 vo výroku o treste vo vzťahu k obom obžalovaným a v súlade s ustanovením § 322 ods. 3 Tr. poriadku vo veci sám rozhodol.

Na podklade včas podaných odvolaní obžalovanými a prokurátorom, ako osobami oprávnenými, preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Dospel pritom k záveru, že boli zistené podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, resp. právo na obhajobu, a súčasne, že v danom prípade vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa z dôvodu nejasnosti a neúplnosti skutkových zistení a na objasnenie týchto nejasností je potrebné vykonať ďalšie dôkazy, resp. niektoré vykonané dôkazy zopakovať.

Súd prvého stupňa síce konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav veci tak, že o ňom nie sú dôvodné pochybnosti, že ich rozsah mu postačuje na rozhodnutie o žalovanom skutku a že dôkazné prostriedky boli zároveň získané aj zákonným spôsobom, vrátane znaleckého posudku T.. Z. V., či výpovede poškodeného N.. T. N., avšak s týmto záverom sa odvolací súd nestotožnil.

Za podstatnú chybu konania je potrebné považovať postup pri znaleckom dokazovaní z odvetvia traumatológie, keď do konania bol pribratý ako znalec T.. Z. V., ktorý ošetroval poškodeného N.. M. N. dňa 01.08.2013, kedy diagnostikoval poranenia, o čom spísal lekársku správu, a tiež v dňoch 06.08.2013 a 13.08.2013. V rámci prvého lekárskeho ošetrenia sa menovaný, ktorý následne aj vykonával znalecké dokazovanie, vlastne dozvedel o skutočnostiach, za ktorých malo dôjsť k napadnutiu poškodeného, ako ošetrojúci lekár, v dôsledku čoho prichádzal do úvahy jeho výsluch ako svedka.

V tejto súvislosti odvolací súd tiež dáva do pozornosti, že vypočutý znalec T.. V. sa pri svojom výsluchu vyjadroval aj k okolnostiam, ktoré neboli predmetom znaleckého posudzovania, najmä aké lieky predpísal poškodenému, hoci tieto v lekárskej správe neuvádzal, čo poukazuje taktiež na jeho procesné postavenie svedka.

Je preto potrebné prisvedčiť odvolateľovi N.. Y., že funkcia svedka a znalca je nezlučiteľná, a teda, ak je niekto vo veci svedkom, nemôže byť pribratý za znalca, ak je niekto pribratý za znalca, nemôže byť pri podávaní posudku zase vypočúvaný ako svedok (viď R 11/1977 Zbierka stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR). Pokiaľ za znalca bol do konania pribratý ošetrojúci lekár, ktorý sa vyjadroval k druhu, rozsahu a povahy zranení poškodeného v lekárskej správe a ktorý mal byť vypočutý v procesnom postavení svedka, došlo tým k chybe v postupe orgánov činných v trestnom konaní (viď R 35/1980 Zbierka stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR).

Zistená chyba konania má za následok, že o závery znaleckého dokazovania súd prvého stupňa nemohol opierať svoje skutkové zistenia, a preto minimálne v časti ohľadne následku sú tieto skutkové zistenia pochybné.

Úlohou súdu prvého stupňa preto bude pribrať do konania nového znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie traumatológia, aby sa na základe zdravotnej dokumentácie poškodeného vyjadril k charakteru diagnostikovaných zranení, súčasne, aby posúdil možný mechanizmus vzniku zranení u poškodeného nielen podľa výpovede poškodeného, ale aj podľa výpovedí obžalovaných, vrátane posúdenia mechanizmu vzniku zranení z pohľadu výpovede obžalovaného, či zranenia v oblasti ľavej časti tváre, očnénice, začervenanie sietnice oka mohli vzniknúť a to možnosťou úderu lakťom, taktiež či opuch v ľavej časti za uchom v zadnej časti spánkovo temennej hlavy poškodeného mohol byť spôsobený pádom na obrubník pri vzájomnom zápase, a napokon posúdiť aj to, či viacpočetné krvné podliatiny a pruhovité hematómy v oblasti zadnej časti chrbta pod lopatkami mohli vzniknúť aj vzájomným zápasením na zemi na parkovisku pri ťahaní poškodeného obžalovaným po asfaltovej časti parkoviska, alebo naopak poškodeným popísanými údermi obžalovanou, či už kopancami alebo rukou. Je potrebné znalecky posúdiť aj možnosti vzniku povrchových zranení na tvári a na nose poškodeného, ktorý sám uvádzal, že tieto si spôsobil pri zápase na zemi, keď bol otočený tvárou k zemi. Napokon úlohou znalca bude aj riadne ustáliť, v prípade zistených zranení u poškodeného, dobu, po ktorú by si tieto zranenia vyžiadali objektívne liečenie, počas ktorého bol sťažený obvyklý spôsob života poškodeného.

Pochybnosti o správnosti skutkových záverov súdu prvého stupňa vyvoláva nielen obsah, ale aj priebeh dokazovania tak, ako to vyplýva z obsahu zápisníc z hlavných pojednávaní po porovnaní so zvukovým záznamom z týchto pojednávaní krajským súdom.

Je potrebné uviesť v úvode, že prvostupňový súd do svojich skutkových záverov prezentovaných vo výroku napadnutého rozsudku prevzal nekriticky skutkové zistenia uvedené v obžalobe.

Zo skutkového deja má vyplývať, že obžalovaný mal udrieť poškodeného jeden krát päťou do tváre (nie je uvedené, do ktorej časti tváre tak, aby bolo možné stotožniť tento útok, ako možný mechanizmus vzniku zranenia s diagnostikovanými zraneniami u poškodeného), následne malo dôjsť k vzájomnému zápaseniu medzi obžalovaným a poškodeným, čo obaja potvrdzujú. Tu však súd prvého stupňa tvrdí, že pri tomto zápasení zasadil obžalovaný, v tom čase na zemi kľáčiacemu poškodenému pravou rukou chmat v podobe tzv. kravaty a ľavou rukou ho mal opakovane udierať do oblasti rebier a do oblasti hlavy za ľavé ucho, vtedy k nim mala pristúpiť obžalovaná a poškodeného mala niekoľkokrát udrieť a kopnúť do oblasti chrbta, pričom takto popísanému útoku obžalovaných mali zodpovedať aj diagnostikované zranenia u poškodeného.

Hore popísaný skutkový dej však nezodpovedá vykonanému dokazovaniu, nakoľko bol zjavne ustálený na základe výpovede poškodeného ešte z prípravného konania. Poškodený však počas trestného stíhania svoju výpoveď niekoľkokrát menil, na čo poukazovali obaja obžalovaní, a to v rozsahu spôsobu a okolností, za akých mal byť napadnutý nielen obžalovaným, ale aj obžalovanou.

Vo svojej prvotnej výpovedi zo dňa 5.11.2013 poškodený uviedol v podstate popis skutkového deja tak, ako je uvedený vo výroku rozsudku, a teda, že po tom, čo mal byť udretý päťou do ľavej strany tváre obžalovaným, začali sa vzájomne sácať, vzájomne zápasiť, kde mu obžalovaný zasadil chvat v podobe tzv. kravaty, v tom čase už kľáčal na zemi, udrel ho ľavou rukou do rebier, počas toho ho udieral päťou ruky, nevie ktorej, za ľavé ucho. Následne túto výpoveď upravil dňa 14.4.2014 tak, že potom, čo vzájomne zápasili, dostali sa už na úroveň trávniku vedľa parkoviska, už v tom čase mal dostávať údery do oblasti rebier na ľavej strane, až na to dostal chmat v podobe tzv. kravaty, potom sa dostal na asfalt, kedy mal kľáčať otočený hlavou smerom k športovej hale, a vtedy mal aj dostať údery do hlavy, jeden silný za ľavé ucho. Napokon výpoveď v tejto časti zásadne zmenil na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.3.2015 na č.l. 254 str. 8 zápisnice (to nie je popísané), keď uviedol, že po tom, čo sa vzájomne sácali, tlačili sa a vyšli spoza áut na trávnik, tu sa mali váľať po zemi, nasledovali údery v tom čase do rebier, aj poškodený chcel udrieť obžalovaného, opätovať mu útok, to sa mu však nepodarilo, až vtedy mu nasadil kravatu, počas toho dostal úder za ucho do hlavy, keď ho jednou rukou držal za krk, druhou dostával údery, v tom čase bol v predklone, a až vtedy sa mal dostať na kolená.

V časti skutkového deja týkajúceho sa útoku obžalovanej, taktiež poškodený menil výpoveď, keď najsamprv vo výpovedi dňa 5.11.2013 tvrdil, že obžalovanou bol napadnutý po tom, čo už bol na kolenách, obžalovaný mu dal kravatu v snahe vymaniť sa z tohto zovretia, zobral do rúk kameň, ktorým udieral obžalovaného do oblasti kolena, keď to videla obžalovaná, tak k nemu pristúpila a spoločne s obžalovaným mu tento kameň vytrhli z rúk a pritom mu mala dať niekoľko úderov a kopov do oblasti chrbta a to od zadku po lopatky, ako a čím ho udierala alebo kopala nevidel, len to iba cítil a pritom mu mala nadávať. Na tejto výpovedi dňa 14.4.2014, zotrval a opäť zopakoval, že nevie čím ho mala obžalovaná zasiahnuť či udrieť, keďže tieto údery, resp. tento útok nevidel a tento smeroval odzadu. Obsah výpovede potom dňa 28.4.2014 v rámci konfrontácie s obžalovaným ako aj obžalovanou dva krát upravil. Pri konfrontácii s obžalovaným uviedol, že bol napadnutý obžalovanou ešte pred tým, ako mal vziať kameň do ruky na svoju obranu proti útoku obžalovaného, a vtedy mal dostať už spomínaných niekoľko úderov a kopov, avšak od pása dole. Pri konfrontácii s obžalovanou potvrdil, že útok bol ešte pred tým, ako vzal kameň do ruky, ako jej roztrhal blúzku, keď bol v zovretí chvatu tzv. kravaty na trávniku, a vtedy dostal údery či kopy do oblasti chrbta, nevidel ich. Túto svoju výpoveď potom na hlavnom pojednávaní dňa 25.3.2015 už pozmenil tak, že k tomuto útoku zo strany obžalovanej malo prísť potom, čo on bol po vzájomnom sácaní a útokoch medzi nim a obžalovaným, potom čo už bol ním zasiahnutý do oblasti rebier a nasadil mu tzv. kravatu a bol udrený silným úderom päste za ľavé ucho a v tom čase bol v predklone, tak v tom čase mala na neho zaútočiť obžalovaná kopmi a údermi, ešte nebol na kolenách.

V nadväznosti na uvedené potom krajský súd konštatuje, že zo strany súdu prvého stupňa došlo k pochybeniu aj v tom smere, ak pri zjavných rozporoch v podstatnom obsahu vo výpovediach poškodeného zaprotokoloval výpoveď poškodeného postupom podľa § 58 ods. 4 Tr. poriadku a teda, že nedošlo k zásadným odchýlkam vo výpovedi poškodeného v porovnaní s výpoveďami v prípravnom konaní, a preto protokoloval len odkazom na označenie dátumu a čísla listu na tieto jeho výpovede. Okrem toho týmto postupom došlo aj k ďalšej chybe pri vykonaní dôkazu, pretože neboli objasňované príčiny zmeny vo výpovedi poškodeného. Podľa názoru odvolacieho súdu o výpoveď poškodeného, ktorá obsahuje viaceré alternatívy priebehu skutkového deja, nemožno opierať skutkové zistenia v rozsahu uznania viny bez vysvetlenia dôvodov ich vzniku, keďže táto sa nateraz javí ako čiastočne zmatečná a nekompatibilná, čo nekorešponduje so záverom súdu prvého stupňa, že výpoveď poškodeného je vierohodná.

Vzhľadom na uvedené preto na návrh obžalovaného je nutné postupovať podľa § 264 ods. 1, ods. 2 Tr. poriadku, a to ešte pred nariadením znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctvo a farmácia, za účelom vysvetlenia rozporov vo výpovediach poškodeného. Popis poškodeného, ako bol napadnutý, akým spôsobom mali byť voči nemu vedené útoky zo strany obžalovaných, a za akých okolností má totiž zásadný význam na posúdenie možného mechanizmu vzniku diagnostikovaných zranení u poškodeného.

Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné opätovne konfrontovať aj výpovede poškodeného a svedkyne V. N., ktorá uviedla, že na parkovisko k autu poškodeného, prišla až potom, čo videla z okna svojho bytu, ako obžalovaní odišli so svojím motorovým vozidlom. Naopak, poškodený niekoľkokrát tvrdil, ešte v prípravnom konaní, že obžalovaní odchádzali z miesta samotného incidentu v čase, kedy mala bývalá manželka spolu so synmi už vyjsť z vchodu bytovej jednotky, kde býva, či to videla, si však nie je istý. Za účelom overenia tvrdení V. N., ktorá mala vidieť úvod incidentu z okna svojho bytu, je potrebný jej výsluch a to v rozsahu, aby objasnila skutočnosti, na ktorom poschodí býva, či pri pohľade z jej okna neexistujú prirodzené prekážky v podobe stromov, resp. nemohla iným spôsobom mať zakrytý výhľad, a napokon aký čas mohol uplynúť od momentu, kedy po tom, čo videla z okna začiatok incidentu, odišla s deťmi do detskej izby, až do času, kedy videla odchádzať obžalovaných autom z pred bytovej jednotky.

Ďalej krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti zistil, že odvolacie námietky obžalovaných k spôsobu zaznamenania obsahu výpovedí obžalovaných a poškodeného na hlavných pojednávaníach v bode 7 odvolania obžalovaného na čl. 365 sú čiastočne opodstatnené. Len na okraj v súvislosti s opravou zápisnice o hlavnom pojednávaní z 25.03.2015 na žiadosť obžalovaného uvádza, že o tejto žiadosti sa naďalej koná, keďže odvolací súd na podklade sťažnosti obžalovaného zrušil uznesenie prvostupňového súdu z 20.07.2015, ktorým bola žiadosť obžalovaného o opravu zápisnice zamietnutá, a prikázal súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

V úvode je potrebné uviesť, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. poriadku, § 44 ods. 2 Tr. poriadku). Tomuto právu obvineného zodpovedá aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. poriadku), prípadne podľa § 274 ods. 1 Tr. poriadku rozhodnúť, že ďalšie dôkazy sa vykonávať nebudú.

Na druhej strane platí, že súd nie je povinný vyhovieť všetkým návrhom strán na doplnenie dokazovania, lebo v zmysle § 2 ods. 10, 11 Tr. poriadku má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

V danom prípade je potrebné dať za pravdu obžalovaným, že nie všetky ústne prejavy, ktoré odzneli na hlavnom pojednávaní, sa stali aj súčasťou obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní, pričom išlo aj o ich návrhy na doplnenie dokazovania, o ktorých súd nerozhodol v zmysle procesného predpisu, ale iba konštatoval, že tieto s prejednávanou vecou nesúvisia.

K výpovedi poškodeného na hlavnom pojednávaní dňa 25.3.2015 na čl. 254 str. 8 zápisnice krajský súd poznamenáva, že podstatný obsah výpovede poškodeného v tomto znení " poškodený uviedol, že potom čo sa vzájomne sácali tlačili sa a vyšli spoza áut na trávnik, tu sa mali váľať po zemi, nasledovali údery v tom čase do rebier, aj poškodený chcel udrieť obžalovaného, opätovať mu útok, to sa mu však nepodarilo, až vtedy mu nasadil kravatu, počas toho dostal úder za ucho do hlavy, keď ho jednou rukou držal za krk druhou dostával údery, v tom čase bol v predklone, a až vtedy sa mal dostať na kolena ", bol zistený v rámci prieskumnej povinnosti zo zvukového záznamu z predmetného hlavného pojednávania. Túto výpoveď poškodeného súd prvého stupňa považoval za totožnú s výpoveďami poškodeného z prípravného konania, preto podstatný obsah vyjadrenia poškodeného neprotokoloval, len postupom podľa § 58 ods. 4 Tr. poriadku odkázal na výpovede z prípravného konania.

Podstatná je však tá skutočnosť, že tento obsah výpovede v celom rozsahu, nie je obsiahnutý v samotnej písomnej protokolácii výpovede poškodeného v zápisnici z hlavného pojednávania, na čo už skôr poukázal obžalovaný vo svojom odvolaní, ale aj v žiadosti o opravu zápisnice zo dňa 4.6.2015 z hlavného pojednávania konaného zo dňa 25.3.2015, a táto výpoveď sa odchyľuje od výpovede z prípravného konania.

Obdobná situácia vznikla v prípade zápisu podstatného obsahu prednesu obhajcu obžalovaných na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.3.2015 (čl. 251 str. 2 zápisnice) po výzve vyjadriť sa k obžalobnému návrhu po prečítaní obžaloby prokurátorom, keď obhajca okrem iného uviedol, že funkcia znalca je nezlučiteľná s procesným postavením svedka a preto považuje znalecký posudok T. V. z odboru zdravotníctva za dôkaz nezákonný a navrhol ho z tohto dôvodu ako dôkaz vylúčiť, na ktorý súd nebude prihliadať. Súd prvého stupňa protokoloval návrh obhajoby vo všeobecnosti, t. j. že obhajca navrhuje vylúčiť všetky dôkazy, ktoré neboli vykonané v súlade so zákonom.

Ani prednes obžalovanej spočívajúci v riadne odôvodnenom návrhu na doplnenie dokazovania zabezpečením spisu prvostupňového súdu v civilnom konaní, ktorým sa má preukázať skutočnosť, že vzťah obžalovanej a poškodeného bol vyslovene negatívny a to z dôvodu, že obžalovaná vypovedala v neprospech poškodeného v rámci rozvodového konania s jeho bývalou manželkou, kde poškodený sa dokonca mal pred ňou na adresu obžalovanej vyjadriť vulgárne s tým, že jej môže spôsobiť problémy v práci, a preto mal motív ich krivo obviniť, nie je súčasťou písomného vyhotovenia zápisnice z hlavného pojednávania, hoci ide o podstatnú časť obhajoby obžalovanej súvisiacu s doplnením dokazovania.

Zvukový záznam z priebehu hlavného pojednávania a zápisnica z hlavného pojednávania osvedčujú priebeh hlavného pojednávania. Procesný predpis v ustanovení § 58 ods. 1 ustanovuje kritéria pre vyhotovenie zápisnice o úkone trestného konania, teda aj zápisnice z hlavného pojednávania, ktorá má okrem iných náležitostí obsahovať stručné, ale výstižné opísanie priebehu úkonu, z ktorého je zrejmé i zachovanie zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie úkonu, ďalej podstatný obsah rozhodnutí vyhlásených pri úkone, a ak bol pri úkone doručený rovnopis rozhodnutia, osvedčenie o tomto doručení, návrhy strán, poskytnutie poučenia, prípadne vyjadrenie poučených osôb, námietky strán alebo vypočúvaných osôb proti obsahu zápisnice, ako aj zapisuje sa podstatný obsah výpovede obžalovaného,

svedkov, znalcov a iných osôb. Po prehratí zvukových záznamov z hlavného pojednávania vykonaného v dňoch 25.3.2015, 4.5.2015 a 8.6.2015 odvolací súd konštatuje, že zápisnice vyhotovené z týchto úkonov súdu nezodpovedajú v podstatnom obsahu zvukovému záznamu, čo už bolo čiastočne aj vyššie konštatované.

V ďalšom krajský súd po preskúmaní zvukových záznamov z hlavných pojednávanií poukazuje na postup súdu prvého stupňa v rozpore so zásadou kontradiktórnosti podľa § 2 ods. 14, 18 Tr. poriadku pri vedení dokazovania, t. j. výsluchu obžalovaných a poškodeného, či svedkov.

Podstatou zásady kontradiktórnosti je to, že súd síce riadi dokazovanie, ale výsluchy obžalovaného, svedka a znalca ponecháva stranám, ktoré sú si v konaní rovné, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla, či obstarala. Súd by mal pri vykonávaní týchto jednotlivých dôkazov dohliadať na dodržanie správneho procesného postupu. Súdne rozhodnutie by teda malo vychádzať predovšetkým z výsledkov konfrontácie strán v spore, z ktorých každá musí mať možnosť vyjadriť sa k požiadavkám a tvrdeniam druhej strany a právo na to, aby sa vypočuli argumenty jednotlivých strán.

Postup súdu prvého stupňa na hlavnom pojednávaní dňa 25.3.2015 pri výsluchu obžalovaného nebol v súlade s ustan. § 258 Tr. poriadku, pretože aj keď súd umožnil prokurátorovi vyslúchnuť obžalovaného, počas súvislého opisu obžalovaného k priebehu skutkového deja ešte pred jeho ukončením súd prerušil výpoveď obžalovaného, začal mu klásť otázky a konfrontoval ho s jeho výpoveďou z prípravného konania bez riadneho postupu podľa § 258 ods. 1 Tr. poriadku. Uvedeným spôsobom zasiahol nielen do práv prokurátora, ale aj obžalovaného, keď mu neumožnil súvisle vypovedať k predmetu obžaloby, ktoré právo mu vyplýva z ustanovenia § 122 ods. 2,3 Tr. poriadku.

Je síce faktom, že procesný predpis umožňuje predsedovi senátu prerušiť výsluch, avšak na to musia byť splnené podmienky, ktoré sú presne špecifikované v § 258 ods. 2 Tr. poriadku. Splnenie podmienok na prerušenie výsluchu obžalovaného zo zvukového záznamu nebol zistený.

Až následne sa obžalovanému môžu klásť otázky na doplnenie výpovede alebo na objasnenie neúplností, nejasností alebo rozporov. Trestný poriadok v § 122 ods. 3 výslovne zakazuje /tak súdu ako aj stranám trestného konania/ obžalovanému klásť otázky, v ktorých je obsiahnuté, ako na otázku odpovedať, otázky klamlivé a otázky, ktoré by obsahovali skutočnosti, ktoré sa majú zistiť až z jeho výpovede.

Obdobným spôsobom v rozpore z hore prezentovanou zásadou kontradiktórnosti súd prvého stupňa postupoval aj pri výsluchu poškodeného na hlavnom pojednávaní dňa 25.3.2015, v dôsledku čoho došlo k porušeniu pravidiel ustanovených pre vykonanie dôkazu výsluchom svedka - poškodeného.

V závere odvolací súd poznamenáva, že obžalovaný N.. Y. iadal o opravu a doplnenie zápisnice z 25.03.2015, o ktorej žiadosti sa koná, a s prihliadnutím na vyššie uvedené zistenia sa bude musieť súd v prvom rade vysporiadať s námietkami obžalovaného a tiež aj s vytknutými chybami.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam okresného prokurátora považuje krajský súd za potrebné len v stručnosti uviesť, a to so zreteľom na stav konania, keď napadnutý rozsudok bol zrušený v celom rozsahu a vec bola vrátená okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, že pŕi ŕažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, t. j. že páchatel' spáchal viac trestných činov, sa má aplikovať v tých prípadoch, ak páchatel' spáchal viac ako jeden trestný čin. Táto pŕi ŕažujúca okolnosť sa však nepoužije vtedy, pokiaľ by toto zistenie bolo súčasne okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby (R 1/2011 stanovisko NS SR). Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa použitia ustanovenia § 36 písm. j/ Tr. zákona u obž. N.. Y., túto odvolací súd nepovažuje za opodstatnenú, pretože predmetom trestného stíhania, ktoré bolo proti obžalovanému vedené, bol nedbanlivostný trestný čin na úseku dopravy. Ak súd prvého stupňa na spáchanie tohto činu neprihliadal pri hodnotení doterajšieho spôsobu života obžalovaného, ktorý inak vedie riadny život, postupoval tak v súlade so zákonom. Ostatne charakter tohto činu a jeho závažnosť už posúdila samotná prokuratúra, ktorá trestné stíhanie pre tento skutok voči obžalovanému podmiennečne zastavila.

S poukázaním na vyššie rozvedené zistenia a z nich plynúce právne závery krajský súd dospel k záveru, že podané odvolania sú dôvodné a na ich podklade postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr.

poriadku zrušil napadnutý rozsudok a v zmysle § 322 ods. 1 Tr. poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju opätovne prejednal a vo veci rozhodol. Až po doplnení dokazovania vo vyššie naznačenom smere, prípadne po vykonaní ďalších dôkazov, potreba ktorých vyvstane, a po vykonaní nariadených úkonov bude možné ustáliť skutkový stav veci a následne ho z trestnoprávneho hľadiska posudzovať.

V závere odvolací súd už iba poznamenáva, že tomto štádiu konania krajský súd nemohol reagovať na námietky týkajúce sa právneho posúdenia žalovaného skutku, pretože priebeh skutkového deja nebol ustálený a v dôsledku uvedeného nemal podklad pre posudzovanie, či skutok zahŕňa znaky toho ktorého trestného činu.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd vyhovel podaným odvolaniam.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.